

funky foodtruck

FOODTRUCK-SERIE 2

SASKIA M.N. OUDSHOORN

1.

Ramona

Hey! Teachers! Leave them kids alone!
All in all it's just another brick in the wall
Pink Floyd – 'Brick in the Wall'

Ik schrik wakker wanneer professor Grutte overdreven luidruchtig zijn keel schraapt. Hij heeft inmiddels zo vaak heen en weer gelopen voor het grote scherm in de collegezaal dat er wel slijtageplekken in de linoleumvloer moeten zitten. Door het kleine microfoontje dat vastgeknepen zit aan het oersaaie bruin geruite colbert met leren elleboogstukken dat hij vrijwel elke week draagt, rolt het misselijkmakende geluid als een donderwolk door de grote collegezaal. De geluidsboxen die in iedere hoek hangen bezwijken bijna onder de herrie die hij voortbrengt. Ik verdenk Grutte ervan dat hij een microfoontje draagt omdat hij van mening is dat ieder college van hem zo goed opgenomen kan worden en dat iemand het daarna rechtstreeks als een soort mega interessante (not!) Ted Talk richting YouTube slingert. Misschien doet hij dat stiekem zelf wel. Ik blijf tijdens zijn colleges in ieder geval net zo wakker als in een heet bad met drie glazen rode wijn achter mijn kiezen en Barry White op de achtergrond.

Door het knetterharde geluid vlieg ik overeind. Mijn pen blijft

heel even plakken aan het beetje kwijl dat zich op mijn wang heeft verzameld en valt dan terug op het uitgeklapte bureaublad voor me. Ik grijp ernaar. Te laat. Ineens is het doodstil in de zaal. De pen rolt van het blad en landt tussen mijn sneakers op de grond. Met ogen die vuurspuwen kijkt de professor me aan. Hij staat wijdbeens op het podium, zijn armen demonstratief over elkaar gevouwen.

Kgggg-kgggg klinkt het luid in de collegezaal door de ruwe stof van zijn mouw die over het microfoontje wrijft. Als hij de lesstof zo zou kunnen brengen dat het ons mogelijk meer boeit dan wat er letterlijk in ons lesboek gedrukt staat, dan had hij die kunstmatige versterking van zijn verbale onvermogen niet nodig.

De hoofden van een paar medestudenten draaien om en kijken naar mij. Alexia – het zou me niet verbazen als haar ouders haar naar Alexis uit *Dynasty* hebben vernoemd – drukt demonstratief haar handen tegen haar oren, terwijl ze me met grote ogen aankijkt. Haar wenkbrauwen zijn verwachtingsvol opgetrokken en haar mond is vertrokken tot een boosaardige, zelfingenomen grijns. Het is natuurlijk superinteressant wanneer professor Grutte weer iemand heeft uitgezocht als het pispaaletje van de dag. En wat fijn dat zij het zelf niet is. *Alexia is het nooit*. Of het nou komt door haar eeuwige geslijm of door het feit dat ze nooit een onvoldoende haalt, ik weet het niet. Misschien is het wel haar suikerzoete glimlach. Die glimlach brengt iedere mannelijke docent, met wat meer gevoelens voor vrouwen dan Grutte, aan het twijfelen of de erecode om niks met een studente te beginnen het wel waard is om een flirtende Alexia professioneel te blijven negeren. Ze krijgt het in ieder geval voor elkaar dat zij nooit te kakken gezet wordt ten overstaan van een volle collegezaal.

‘Is het niet interessant genoeg voor u, mevrouw Loekman?’

Snel ga ik netjes rechtop zitten en veeg het laatste restje spuug

van mijn wang terwijl minstens vijftig paar ogen me aanstaren, hoopvol wachtend op een snedig antwoord. Dat antwoord gaat vast een veel boeiender discussie opleveren dan de laatste vraag die ik ergens vaag in mijn onderbewustzijn hoorde – over het ontduiken van belastingen door grote multinationals.

In mijn droom zat ik op het strand van zo'n tropisch belastingparadijs. Timo zat in het warme zand naast me. Zijn rug rustte tegen de stam van een palmboom, mijn hoofd lag op zijn schoot. Hij tokkelde wat op zijn gitaar en humde zacht 'Perfect' van Ed Sheeran terwijl mijn hand over de binnenkant van zijn dij wreef, onder de stof van zijn zwemshort door. Zijn huid was warm door de zon die uitbundig scheen en nog een beetje vochtig van het zwemmen na onze vrijpartij van die ochtend. Hij stopte even met spelen, schonk me een oogverblindende, ondeugende glimlach, legde zijn gitaar neer en boog opzij. Een paar seconden later hield hij een uitgeholde kokosnoot met een melkwitte vloeistof erin vlak bij mijn mond. Ik rook de zoete geur van rum met kokos en sloot mijn lippen om het rietje om een grote, bedwelmende slok van de cocktail te nemen. Net toen ik een beetje pina colada op mijn kin voelde druppelen, kwam de tropische donderwolk over zee aanrollen en schoot ik wakker uit mijn dagdroom. De pina colada was mijn kwijl.

'Het is héél erg interessant. Gaat u vooral verder, professor Grutte,' zeg ik zacht en ik voel dat het bloed vanuit mijn hals omhoogkruipt en mijn wangen rood kleurt. Vanwege Grutte, maar ook doordat ik in slaap ben gevallen tijdens zijn college. En die stomme droom. Stom omdat ik niet eens weet of Timo wel gitaar kan spelen. Stom omdat we nooit samen op een tropisch eiland zullen zitten. Stom in het kwadraat. Sommige dromen blijven echt bedrog.

Hij tikt met een vinger tegen zijn kin. *Tap, tap, tap*, klinkt het

door de luidspreker en een wee gevoel trekt een spoor door mijn onderbuik, de plek waar zojuist een veel beter gevoel zat.

‘Wat was mijn laatste stelling?’

Ik probeer de golf van misselijkheid die steeds sneller opkomt te onderdrukken en druk mijn hand tegen mijn maagstreek. Mijn hersens maken veel te langzaam de overgang van een lodderige, half comateuze droomstand waarin ik klaar was voor een nieuw partijtje rollebollen in de branding met Timo naar standje hoe-overleef-ik-aan-de-schandpaal-genageld-worden-bij-een-college-Fiscaal recht-van-professor-Grutte.

Ik schraap mijn keel. Onder de zool van mijn sneaker rolt de plastic Bic als een malle heen en weer over de grond. Met mijn hand op mijn bovenbeen maan ik mijn been tot rust, zodat ik niet een nóg groter spektakel van mezelf maak. Ik pak hem zo wel op, als niemand meer naar me kijkt.

‘Ik... Ik, eh, dat ook internationale bedrijven belasting moeten betalen in het land waar ze hun spullen aan de man brengen en niet waar ze op papier gevestigd zijn?’ verzin ik snel. Die stelling is het stokpaardje van Grutte en hij heeft vandaag ongetwijfeld ook weer iets in die trant gezegd.

Hij gromt een beetje, het klinkt weer als een naderende onweersbui, maar nu eentje die zich op een veilige afstand van een kilometer of tien bevindt. Ik voel me heel even niet langer een wandelaar met een paraplu in een open veld die geen idee heeft waar ze zo snel kan schuilen voor de bliksem die onverwachts boven haar hoofd is losgebarsten. Timo, die twee rijen onder me zit, geeft me een knipoog en steekt met een vette grijns op zijn gezicht twee duimen voor zijn borst op. Omdat hij half omgedraaid in zijn collegebank zit, ziet Grutte het gelukkig niet. Godzijdank lijk ik in de goede richting te zitten met mijn antwoord.

‘*Hmpf, hmpf*,’ klinkt het, ietwat verbaasd – of is Grutte juist

trots dat ik eindelijk iets opgestoken heb van zijn colleges? Hij werpt me nog een laatste blik toe. Zijn irritatie om mijn... nou ja, tijdelijke geestelijke afwezigheid zullen we het maar noemen, heeft het dus gewonnen van de blijdschap dat ik kennelijk het juiste antwoord heb gegeven. Hij likt aan het topje van zijn wijsvinger, slaat een bladzijde van het boek dat voor hem op de kathedraal ligt om en gaat op monotone toon verder waar hij gebleven was.

Mijn medestudenten draaien zich teleurgesteld weer om. Alexia laat met een onbevredigende blik op haar mooie gezicht haar handen van haar oren zakken. Ze slaat het kraagje van haar zachtroze Lacoste-polo omhoog, trekt haar vestje recht en draait zich dan met een laatste nuffige blik ook weer richting Grutte. De rel die ze verwachtte en die het slaapverwekkende college wat op had kunnen leuken, lijkt met een sisser af te lopen.

Ik kijk in mijn schrift. De laatste aantekeningen die ik gemaakt heb, zijn in een wolkje met blauwe randen veranderd door het plasje speeksel dat uit mijn mondhoek is gelopen tijdens het tukje dat ik zojuist gedaan heb. O god, ik heb toch hopelijk geen geluid gemaakt? Heb ik gesnurkt, merkte Grutte me daarom op? Mijn broer Sam pest me er vaak mee dat ik van die rare geluiden maak als ik droom. Ik heb heel levendige dromen en blijkbaar maak ik er in mijn slaap bijpassende geluiden bij. Ik ben een soort levend hoorspel. Heb ik net gekreund? Of meegezongen met het lied dat Timo op zijn gitaar speelde? Ik voel dat het bloed in mijn nek weer omhoogkruipt. Met de mouw van mijn shirt over mijn hand getrokken, dep ik het kwijl voorzichtig weg. Blij dat mijn lange haar voor mijn gezicht valt wanneer ik mijn hoofd buig, en het de rode vlekken van gêne op mijn wangen verbergt.

Wanneer ik daarmee klaar ben, veeg ik een pluk van mijn lange haar dat ook een beetje klam is geworden achter mijn oor en zak verder onderuit. Het liefst zou ik oplossen, vloeibaar worden en

als Barbapapa onder de deur van de collegezaal door glibberen om zo snel mogelijk te verdwijnen. Deze hele studierichting is zo hemeltergend geestdodend dat ik er vandaag helemaal geen energie voor kan opbrengen om aandachtig te luisteren.

Het is maandagmorgen en het is veel te laat geworden gisteren. Het festival was veel later dan gepland afgelopen. Tussen de talloze coverbandjes had veel te veel tijd gezeten om het podium leeg te kunnen maken en een nieuwe set op te bouwen. Tot overmaat van ramp kregen ze bij het laatste optreden, dat de uitsmijter van het festival had moeten zijn, het geluid niet in orde. De trommelvliezen van de honderden bezoekers klapten bijna van de oorverdovende herrie toen de bassist zijn elektrische gitaar in de versterker plugde. Ik heb nog steeds een piep in mijn oor, merk ik als er in het monotone betoog van professor Grutte eindelijk weer eens een stilte valt.

Nadat de optredens gisteravond afgelopen waren, kwamen de festivalbezoekers nog massaal wat te snacken halen bij de foodtrucks. Bijna iedereen was uitverkocht. Tinus had geen druppel ijs meer over, iedere aardappel bij de Biologische Boeren-frietkraam van Lena en Rowèn was geschild, gefrituurd en verkocht, de vegan flammkuchen van Levi en Nora waren als eerste op en al het Indonesische eten dat Sam en ik bij ons hadden, was ook schoon op. Tot op het laatste gekookte ei aan toe. Op weg naar huis moesten we even langs McDonald's.

Dat was het geheimpje van Sam en mij. Mijn vader zou een rolberoerte krijgen als hij zou weten dat we met de foodtruck naar de McDonald's waren gegaan. Ter verdediging: op een zondagavond is het rond middernacht zelfs bij de McDonald's waar wij altijd heen gaan niet al te druk. En we parkeren de foodtruck altijd netjes achteraf op het parkeerterrein. Hij past niet door de drive-thru, had Sam een tijd geleden al ontdekt.

Qua inkomsten was het festival een succes, maar ik lag veel te laat in bed. Het was rond elf uur voordat we alles opgeruimd, schoongemaakt en ingepakt hadden en na ons bezoek aan de grote gele M kwamen we pas ver na middernacht thuis, waar pap en mam ons ongeduldig op stonden te wachten. Pap wil altijd een uitgebreid verslag van de dag. Of hij nou al in zijn pyjama zit of niet.

Mijn mobiel trilt. Behoedzaam til ik met twee vingers mijn mobiel uit de zak van mijn jasje. Een berichtje van Timo haalt me uit de herinneringen aan het festival dat gisteravond laat eindigde.

Voel eens aan je wang.

Met mijn vingertoppen betast ik mijn wang. Ik voel een inkeping. Gegeneerd zak ik nog een beetje verder onderuit, ik lig nu bijna languit in de collegebank. Schuilend achter de brede rug van de student die in de rij voor me zit, zet ik stiekem de cameramodus van mijn mobiel aan. Ik draai het beeld en krijg mijn eigen zweterige hoofd te zien. Wanneer ik zie dat er een rode streep over mijn wang loopt waar ik op mijn balpen gelegen heb, met een nog feller rood streepje waar de dop van de Bic zat, ontsnapt er een kreun aan mijn lippen. Fanatiek begin ik over mijn wang te wrijven met als resultaat dat nu mijn halve gezicht zo rood wordt als de penafdruk. Ik zet mijn camera weer uit en stop mijn telefoon terug in mijn zak voordat Grutte het ziet en me daar ook nog een keer publiekelijk over terechtwijst. Met mijn hand tegen mijn koon gedrukt en de slaap krampachtig verbijtend, zit ik het geestdodende college uit. Na afloop maak ik me zo klein mogelijk en glij als een volleerde insluiper de zaal uit, zo dicht mogelijk langs de muur bewegend.

‘Zware nacht?’ klinkt de diepe stem van Timo naast me en hij tikt me met zijn schouder vriendschappelijk aan.

‘Best wel zwaar, ja,’ geef ik toe en even voel ik het bloed weer

naar mijn konen stromen omdat ik niet wil dat Timo denkt dat ik een heftige nacht heb gehad omdat... of nou ja, je weet wel, die scène op dat tropische strand.

Timo is mijn favoriete... medestudent zullen we maar zeggen. Altijd vrolijk, geïnteresseerd in anderen en hij lijkt met het grootste gemak door de stof heen te vliegen, want hij heeft alle tentamens tot nu toe met cijfers boven de acht gehaald. Zijn vader is staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en hij wordt zelf vast ooit ook een bekende politicus, daar ben ik van overtuigd.

Timo is een van de weinigen die weet dat ik samen met mijn broer Sam in de weekenden de foodtruck Saté Sam run. Buiten zijn prijzenswaardige karaktereigenschappen heeft Timo nog wat flinke extra bonuspunten: zijn uiterlijk. Hij heeft felblauwe ogen, blond haar dat alle kanten opspringt als het wat langer is, zoals nu, en in de zomer heeft hij een stel superschattige sproetjes naast zijn neus. Hij is een halve kop groter dan ik en stevig gebouwd, met brede schouders en gespierde armen. En dat zonder op een Russische kogelstoter te lijken of iedere vrije minuut in zijn leven in de sportschool ijzer te pompen. Kortom, hij is mijn tegenpool, qua uiterlijk. Door mijn Indonesische roots heb ik dik, donker haar en diepbruine ogen. Mijn bouw is vrij tenger, net als die van mijn moeder. Als ik maar half zo onverzettelijk en sterk zou zijn als zij, is die slanke bouw van ons misleidend.

Ik durf het bijna niet te zeggen, maar heel stiekem heb ik wel eens bedacht hoe een baby van Timo en mij samen eruit zou zien. Prachtig, vermoed ik. Blauwe ogen en een bos dik donker haar, waarschijnlijk, een van de zeven schoonheden. Onze nazaat zou een koffie-met-melk-kleurige huid hebben, slim zijn (Timo) en creatief (van mij). Mooier dan onze baby zouden ze niet gemaakt worden. Natuurlijk heb ik niemand verteld dat ik met een app waar je twee foto's in moest voeren, heb gekeken wat de com-

binatie van onze genen zou opleveren. Dat resultaat, een soort volwassen baby met mijn haar en lippen en Timo's voorhoofd en scherpe neus, zag er trouwens best een beetje eng uit.

Zoals gezegd, heb ik dus wel vaker rare dromen. Want niet alleen door ons uiterlijk zijn Timo en ik tegenpolen. Ook onze afkomst, ambities, vrienden, familie en alles wat je nog meer kunt verzinnen, zouden niet verder van elkaar af kunnen liggen.

Ik moet er persoonlijk niet aan denken om in de politiek te zitten, dat zou vast de kortste carrière ooit worden. Het is heus niet zo dat ik altijd alles wil zeggen wat ik echt vind – wat natuurlijk in de politiek al helemáál niet kan. Als ik dat zou durven, dan zou ik niet eens deze studie volgen. Ik zou in politiek Den Haag dood gaan van verveling met alle regeltjes en wetten die gelden en alle stukken die je voortdurend moet lezen... Ugh.

En met alle fantasie van de wereld zie ik Timo geen Indonesisch specialiteitenrestaurant bestieren of een rondreizende foodtruck managen. Mijn dagdromen blijven voor altijd dromen. Timo maakt dat ik het nog enigszins uithoud hier op de uni.

'Festivalletje laat geworden?'

Ik knik opgelucht om de ontsnappingsroute die de vraag me biedt. Timo en het grootste deel van onze medestudenten bevinden zich liever aan de goede kant van de horeca: die waar ze bediend worden. De meesten krijgen een flinke toelage van hun ouders of melken ome DUO uit in de wetenschap dat ze met hun toekomstige Belangrijke Banen de aflossing van de opgebouwde studielening als een lachertje kunnen beschouwen. Ik betaal de helft van mijn studie uit het loon dat ik krijg voor de weekenden waarin ik samen met Sam met de foodtruck op pad ben – in de zomer veel meer dan in de herfst en de winter – en de andere helft leggen mijn ouders bij. Zo hebben zij dat bepaald. Ervan uitgaand dat zakken voor tentamens en een bindend negatief studieadvies

krijgen geen optie is. Verder geen druk, hoor.

Ik hijs mijn rugzak op mijn rug en bid dat mijn wangen inmiddels weer hun normale, lichtgetinte kleur terug hebben.

‘De techniek liet nogal te wensen over, dus de optredens liepen allemaal enorm uit. Ik was pas na één uur thuis en eenmaal in bed kon ik niet slapen. Ik heb het drie uur zien worden.’

‘Dan is het niet verwonderlijk dat je in slaap valt bij Grutte. De man brengt het ook met een elan alsof hij een toespraak houdt bij een begrafenis van een honderdjarige verre oudoom die zijn leven lang bibliothecaris was.’

Ik proest. Als ik zie dat Grutte ons met een boze blik passeert sla ik snel mijn hand voor mijn mond en trek een ernstig gezicht. Ik buig naar Timo toe. Hij ruikt heerlijk fris, zoals altijd. Naar Axe en naar schone kleding die met een wasverzachter gewassen is. Ik heb het idee dat ik altijd naar de grondnotenolie waar Sam de grillplaat mee invet ruik, al weet ik dat dat echt niet zo is. De lucht waar ik thuis en in de foodtruck altijd mee omringd ben en waarvan ik het idee heb dat het zich in iedere porie van mijn lijf heeft gevestigd, is ongewild deel van me geworden, hoe hard ik ook schrob en scrub onder de douche.

‘Zou hij het gehoord hebben?’ fluister ik en ik trek mijn lippen naar beneden.

Timo maakt een wegwerpgebaar. ‘Pff. Als hij het gehoord heeft: *big deal*. Maak je niet druk. Mijn vader maakt als oud-student elk jaar een flink bedrag over aan de uni. Grutte weet dat wij vrienden zijn.’

‘Zou dat echt zo werken?’ vraag ik verbaasd.

Timo slaat zijn arm om mijn schouders. ‘Mijn geweldige cijfers zijn natuurlijk wél helemaal eerlijk gehaald. Maar ja, Moontje, het gaat er inderdaad in deze wereld niet om wat je kúnt, maar wie je ként.’ Met zijn wijsvinger tikt hij op mijn neus. ‘En nu gaat

deze jongen jou op een flinke bak koffie bij de Starbucks trakteren, zodat je die mooie oogjes van je de rest van de dag open kunt houden.’

Het vestigen van een Starbucks hier op de campus is een van de beste dingen die hier de laatste jaren gebeurd zijn. Jammer genoeg zijn ze niet 24 uur per dag open, ik weet zeker dat er hier dan ’s nachts ook studenten zouden zitten die hunkeren naar een cafeïnekick. Of misschien is het juist wel goed dat de zaak dan dicht is, dan slapen we af en toe tenminste nog een paar uurtjes.

Timo vraagt niet wat ik wil: een cappuccino, gemaakt van een dubbele espresso, met één klontje suiker. Zolang deze koffiezaak hier zit, neem ik al hetzelfde. Timo drinkt het inmiddels ook, maar dan met drie klontjes suiker. Dat lijkt hem niks uit te maken, dik wordt hij er toch niet van.

Berend, een van onze medestudenten die hier in zijn vrije uren werkt, steekt zijn vinger in de lucht als hij ons opmerkt. ‘Hé Timo, Ramona!’ Hij gebaart met een knik van zijn hoofd naar een tafeltje in de hoek dat nog vrij is.

Ik schuif met een dankbare blik tussen de tafel en de bank en Timo gaat tegenover me zitten. We leggen onze rugzakken op de vrije stoel. Bijna meteen klinkt er een kort fluitje van Berend, zijn teken dat onze koffie klaarstaat. Ik weet niet hoe het komt, Timo heeft van nature bij een hoop mensen automatisch een streepje voor, waardoor dingen zonder vragen gebeuren.

Aan de zijkant van de balie staan onze bekers klaar. Berend heeft ze op het dienblaadje gezet en er twee muffins bij gelegd. Timo haalt zijn creditcard langs het apparaatje en Berend knipoogt naar hem, terwijl hij verdergaat met het bedienen van de studenten die netjes in de rij staan te wachten.

‘Stuur je een Tikkie?’ vraag ik en ik pak de beker van het blad af.

‘Ja, doe ik,’ antwoordt Timo. Ons vaste toneelstukje, ik weet dat hij het toch niet doet, maar ik moet het van mezelf altijd vragen. Zolang als we bevriend zijn, heeft hij me nog nooit ergens voor laten betalen. In het begin baalde ik er enorm van en probeerde ik ook voor hem te betalen, maar als dat eindelijk een keer lukte, maakte hij het bedrag kort daarna toch weer aan mij over. Soms voel ik me er ongemakkelijk onder, het benadrukt het verschil dat er tussen ons is, al doet Timo zijn best om dat niet zo te laten lijken. Hij vindt het gewoon leuk om anderen te laten meegenieten van de bevoorrechte positie waarin hij zich als kind van rijke ouders bevindt: geen studieschuld en geen zorgen om geld. De ene keer gaat dat me gemakkelijker af dan de andere.

Ik trek de deksel van de beker, leun achterover en neem voorzichtig een slokje van de sterke koffie en het koele, romige melkschuim. Die combinatie is verrukkelijk. Ik zucht tevreden. ‘Heerlijk. Hier was ik echt aan toe. Wat een gênante vertoning net bij Grutte, ik schaam me dood.’

Timo grijnst en wuift mijn bezwaar met een gebaar van zijn hand weg. ‘Welnee, dat overkomt de beste van ons weleens. Al is het meestal op een vrijdagochtend, als we op donderdagavond al het begin van het weekend ingeluid hebben.’ Hij leunt iets voorover en wiebelt met zijn vingers naar me, een teken dat ik naar hem toe moet komen.

Met opgetrokken wenkbrauwen buig ik mijn bovenlichaam naar hem toe, terwijl ik koortsachtig probeer te verzinnen wat er nog meer mis kan zijn. Met mijn vrije hand ga ik snel door mijn haar, zit dat nog in slaapstand? Staat er een pluk recht overeind? Timo trekt een mondhoek op en dat sexy lachje zorgt ervoor dat de stuiterbal in mijn maag nog een paar keer heen en weer pingpongt. Lijdzaam sluit ik mijn ogen, in afwachting van wat hij gaat doen. Dan voel ik dat hij met zijn duim vlak langs mijn onderlip strijkt.

Het tintelt, alsof ik met mijn tong aan een batterij lik.

‘Je zit weer eens te klieren, Loekman,’ klinkt het lief.

Net op tijd doe ik mijn ogen open om te zien dat er een klodder melkschuim op zijn duim zit en dat hij die tussen zijn lippen duwt en het schuim oplikt. Ik kijk naar zijn lippen, die vol zijn, altijd een beetje glanzen en die hem een ondeugend tintje geven. Hoe vaak heb ik al gedroomd over die lippen op de mijne? Zou hij zacht en teder zoenen of juist hard en fanatiek? Of allebei? Hij kan het vast heel goed. Beter dan ik. Natuurlijk heb ik met jongens gezoend, maar nog nooit met een jongen die ik zo graag wilde als dat ik Timo wil. Dat zoenen van ons: dat gaat alleen in een ander universum gebeuren. Wanneer Pasen en Pinksteren op één dag vallen. Daar waar het zilveren hagelslag sneeuwt in juni en er roze eenhoorns aan de voet van de regenboog wonen.

Dus voordat ik iemand tegenkom die in mijn wereld past, geniet ik stiekem van de ondeugende gedachten die ik over ons tweetjes heb. Niemand kan bepalen wat ik denk.

Ik kan het ook niet tegenhouden, de stuiterbal in mijn binnenste ontploft. Ik heb nog nooit zo graag een klodder melkschuim willen zijn. De ondeugende gedachten dwalen als tintelingen door mijn lijf en voordat ze bij mijn onderbuik komen, zorgen ze voor een heerlijk warm gevoel in mijn borst.

Timo likt met het puntje van zijn tong over zijn eigen onderlip. Mijn keel wordt droog. Ik kan mijn blik niet van hem afhouden. Als hij dat gevoel bij mij met een streling van het topje met zijn duim midden in een volle Starbucks kan veroorzaken, hoe zou het dan zijn als...

Precies twee seconden kan ik van die niet-aflatende dagdromen genieten. Dan klinkt de schelle stem van Alexia door de ruimte en is het korte moment van opwindende magie verdwenen.

‘Timo! Daar zit je.’

Alexia gunt me geen blik waardig. Ze plukt mijn rugzak van de stoel en gooit die samen met die van haar op de bank naast me, en gaat dan op de stoel zitten. Direct trekt ze het dienblaadje waarop de twee muffins nog onaangeraakt staan naar zich toe, plukt met haar perfecte nagels een stuk uit mijn muffin en duwt het in haar perfecte mondje.

‘Lekker?’ Ze likt overdreven langs haar lippen, trekt nog een stukje van het cakeje en schuift de stoel een stukje richting Timo.

Het lijkt verdomme wel alsof ik gewoon niet meer besta!

‘Heb jij deze week tijd om met mij de stof van het tentamen door te nemen? Ik snap iets niet en ik móét deze studiepunten echt halen,’ kweelt ze.

Ik geloof er geen reet van dat zij het niet snapt. Ze wil gewoon aandacht van Timo en als hij die niet geeft, dan pakt ze die zelf wel. Alexia is een vrouw die haar plek opeist, die niet wacht op de kruimels die haar toegeworpen worden. En hoe stom ik haar ook vind, daarin benijd ik haar.

Zonder enige schaamte pakt ze Timo’s beker en neemt er een slok uit. Haar lippenstift laat een rode afdruk op de rand achter. Wanneer ze de beker weer terug op tafel heeft gezet, probeert hij die er met dezelfde duim die net nog over mijn lippen streek af te wrijven. Hij is te beleefd om er iets van te zeggen.

‘Goed. Woensdag na college heb ik wel een halfuurtje, stuur me maar een appje waar je af wil spreken.’

‘Bij mij thuis?’ Haar wimpers fladderen. ‘Fijn, dank je wel, schatje,’ lispelt ze erachteraan terwijl ze uit haar ooghoeken naar me kijkt. Ze doet wel alsof ik lucht ben, maar ze weet donders goed dat ik hier altijd samen met Timo zit en dat zint haar blijkbaar niet. Timo kijkt naar me en probeert daarmee een subtiele hint aan Alexia te geven om af te taaien omdat hij al in gezelschap is. Ze doet alsof ze het niet ziet en eist zijn aandacht gewoon weer op.

‘Je weet hoe belangrijk het voor mijn ouders is dat ik dit jaar mijn studie afrond zodat ik bij mijn vader in de makelaardij kan gaan werken. Als ik er niet goed voorsta, mag ik met de kerst niet mee met de studiereis naar Kitzbühel.’ Bij het woord ‘studiereis’ maakt ze met haar vingers aanhalingstekens in de lucht.

Ze draait op haar stoel naar mij toe en kijkt me aan of ze nu pas voor het eerst ziet dat er iemand tegenover Timo aan tafel zit. ‘Echt zó jammer dat jij niet kunt skiën, Ramona. Je weet niet wat je mist. *What happens in Kitzbühel stays in Kitzbühel*,’ zegt ze met een veelbetekenende knipoog naar Timo. Ze legt haar hand op zijn schouder, wrijft er even over en staat dan op.

‘Ik app je nog. Tot zondag in ieder geval.’

Ze hangt het hengsel van haar dure leren Cowboysbag over haar schouder en, alsof ze op de catwalk in plaats van in een Starbucks loopt, heupwiegt ze naar buiten.

Zondag? Wat de fuck gaan die twee zondag samen doen?

Swingende liedjes & stiekeme liefdes

Ramona Loekman volgt met frisse tegenzin een studie op de universiteit. In de weekenden staat ze met haar broer Sam en hun foodtruck Saté Sam op festivals. Er is één goede reden waarom ze het op de uni uithoudt: Timo. Hoewel ze ervan overtuigd is dat het nooit wat wordt tussen haar en deze knapperd, houdt ze toch een stiekeme crush. Als de arrogante Alexia er met 'haar' Timo vandoor wil gaan, moet ze wel uit haar schulp kruipen.

Justus de Vries is de leadzanger van de immens populaire band Just Did It! Zingen, componeren en gitaar spelen is wat hij het allerliefst doet. Maar van het imago 'sexy rokkenjager' dat de nieuwe bandmanager hem wil aanmeten krijgt hij flink de zenuwen!

Wat gebeurt er als je eindelijk laat zien wie je echt wilt zijn?

Saskia M.N. Oudshoorn weet als geen ander wat de ingrediënten zijn voor een goede feelgood: een **onweerstaanbare** jongen, een saboterende **liefdesrivale**, een vriendin met zogenaamd briljante plannen, een **maffe** imagodeskundige, heel veel muziek en natuurlijk een foodtruck**festival**! *Funky foodtruck* is het los te lezen tweede deel van de Foodtruck-serie.

ISBN 9789020550467 NUR 340

9 789020 550467 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K